

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR LA ÎNCEPUTUL MILENIULUI III

**Autor: Constandoiu Liliana
Profesor de matematică
Școala Gimnazială Bogdănești
Comuna Bogdănești
Judetul Bacău**

Pentru a avea elevi bine educați și implicit cetățeni demni și responsabili, trebuie să ne ocupăm și de educația părinților. Școala a avut și are un rol primordial în colaborarea cu părinții în scopul asigurării unei educații parentale de calitate.

Educația este o acțiune la care își dau concursul grădinița, școala, familia, întreaga societate, iar cooperarea acestor actori apare logică, stringentă.

Activitatea de acasă este o continuare a activității pedagogice de la școală și invers, activitatea de la școală este o continuare a activității de acasă. Acesta este motivul principal pentru care cei doi factori au datoria de a cunoaște obligațiile celuilalt, de a se sprijini reciproc.

Întrebarea care trebuie să stea în atenția tuturor actanților educaționali este următoarea: *Cum va trebui să educăm copilul de azi, tânărul/adultul de mâine, pentru a se încadra într-o societate în care numai responsabilitatea, voința, hotărârea, curajul și dorința de a munci îi poate asigura o existență optimă?* Răspunsul este deosebit de complex și nu poate fi oferit de familie fără școală sau de școală fără familie. Bineînțeles, dintre cei doi factori, familia ca cel mai apropiat colaborator al școlii, care o secondează sau ar trebui să o facă, aproape și sincer, vine cu decizii esențiale.

Adoptarea unor atitudini de aprobare a sarcinilor școlii, pentru a nu crea dificultăți de înțelegere la copii, pentru a evita caracterul duplicitar și dezorientarea, este un comportament cotidian important pentru fiecare părinte, în vederea creării unui front educativ unitar cu școala. Timpul calitativ acordat copiilor, discuțiile libere și deschise care să se soldeze cu acceptarea punctelor de vedere cerute, manifestarea interesului permanent pentru *ce* și *cum* se întâmplă în școală, afișarea disponibilității de implicare în rezolvarea problemelor școlii sânt acțiuni absolut necesare pentru fiecare părinte.

Educația părinților este o dimensiune a educației permanente și a educației adulților, ei acordându-i-se astăzi o foarte mare importanță, deoarece presupune responsabilizarea părinților

pentru viața familială și pentru sănătatea mintală și morală a copiilor lor.

Dar de ce ar fi nevoie mai ales azi de o asemenea prioritate? De mii de ani, părinții nu au urmat cursuri speciale pentru a fi părinți... Ei au folosit ceea ce au învățat de la înaintașii lor; au avut modele pe părinții lor, pe bunici și pe străbunici, mai ales în condițiile familiei lărgite, în care neamul se extindea într-un anumit loc (sat), fără separarea / mutarea unor membri la mari distanțe. De asemenea, tradiția, în trecut, constituia un factor de coeziune și de înțelepciune pentru membrii familiei, transmițându-se din generație în generație; azi însă întâlnim mentalități total diferite la părinți versus copii etc.

Trăim într-o lume bulversată de informație și de contactul cu prea multe adevăruri, din care nu știi pe care să-l alegi... Totuși, chiar și așa, copilul are ca principale modele de viață pe părinții săi!

Acești părinți, pe umerii cărora apasă o uriașă responsabilitate, resimt astăzi nevoia de ajutor specializat, pentru a-și împlini cum se cuvine rolul. Prea mult timp ei au fost lăsați să-și exercite funcția doar pe seama experienței empirice a fiecăruia sau a autoinformării din lucrări mai puțin accesibile. Mai mulți psihologi recomandă apariția și frecventarea unor cursuri cu părinții, cu ajutorul medicilor pediatri, al specialiștilor în puericultură, al psihologilor, al pedagogilor, al asistenților sociali, al preoților. Această pregătire a părinților se consideră a fi utilă pentru ei încă din perioada în care se hotărăsc să aibă copii, prelungită pe parcursul concediului pre și post-natal și în continuare.

Sociologia și psihologia modernă, cu precădere, au ajuns la concluzia că orice sistem de educație rămâne neputincios, dacă se izbește de indiferența sau opoziția părinților. De aceea, se propune azi ca școala însăși să aibă o misiune suplimentară, de educare a părinților, pentru a contribui cu succes la educarea copiilor.

Conștiința educativă a părinților trebuie formată pe trepte:

- a viitorilor părinți;
- a părinților cu copii mici;
- relația școală - familie;
- rolul mass-mediei în educația părinților;
- formarea formatorilor pentru educația părinților.

Relația școală - familie este un subiect des abordat în literatura de specialitate și supus atenției publicului larg, mai ales pe fondul schimbărilor sociale multiple din ultimul timp. Dacă până

în prezent acest parteneriat școală -familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat "responsabilitatea școlii", acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor.

Tot mai des, în cadrul colaborării școlii cu familia accentul este pus pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și profesori, pe baza unui "Parteneriat școală -familie" acceptat, asumat, semnat și respectat de ambele părți. Acest tip de parteneriat se constituie ca un sistem de obligații reciproce în cooperarea părinților cu profesorii și implică colaborarea părinților în activitățile școlare, sub aspect educațional-cultural.

Din literatura de specialitate și din analiza rezultatelor unor studii de cercetare derulate în școli s-a constatat că în evoluția relației școală - familie există în principal trei etape: etapa școlii autosuficiente; etapa de incertitudine profesională; etapa de dezvoltare a încrederii mutuale profesori-părinți.

În prima etapă școala este considerată o instituție închisă, care nu influențează mediul familial și nu se lasă influențată de el. În acest caz parteneriatele cu părinții sunt rare, formale. Părinții acceptă ideea că nu au nimic de făcut în legătură cu activitatea derulată în școală. Ei nu participă la consiliile de administrație școlară, formarea asociațiilor de părinți nu este încurajată, iar în cadrul formării viitorilor profesori subiectul parteneriatului școală-familie este neglijat sau chiar omis.

În a doua etapă părinții încep să recunoască influența factorilor familiari asupra rezultatelor școlare ale elevilor, dar continuă să creadă că școala este autosuficientă.

Astfel se manifestă tendința de acuze aduse de familie școlii, pentru proastele rezultate școlare ale elevilor, atunci când e cazul. Administrația școlară are tendința de a conserva atitudinea din etapa anterioară, contactele cu familiile elevilor fiind încă formale. De asemenea, pe parcursul formării viitoarelor cadre didactice există abordarea tematică a relației școală-familie, dar ca o problemă de importanță secundară.

În a treia etapă părinții și profesorii descoperă împreună că neîncrederea este puțin câte puțin înlocuită cu încrederea unora față de alții. Relația cu familiile este din ce în ce mai încurajată de școală; consiliul școlar include reprezentanți ai (asociațiilor) părinților, cu rol decizional în toate problemele educaționale; organizațiile de părinți sunt acceptate și încurajate în activitatea școlară; profesori specializați (consilieri) tratează problemele excepționale ale colaborării cu familiile elevilor; organizațiile de profesori recunosc statutul și rolul asociațiilor de

părinți; formarea profesorilor abordează problema relației școală -familie ca fiind una din problemele importante; se organizează cursuri pentru profesori și părinți.

Făcând un studiu pe bază de chestionare la nivelul școlii noastre ,am constatat că avem de-a face cu un paradox. Atunci când i-am întrebat pe părinți: care este rolul școlii în devenirea copiilor lor? - aceștia au răspuns invariabil: să îi învețe cum să se descurce mai bine în viața - fie să învețe o meserie, fie să știe să comunice și să facă față situațiilor de viață cotidiană. Analizând însă răspunsurile elevilor referitor la ce îi interesează pe părinți privind activitatea lor școlară, am sesizat că părinții își întreabă copiii în special de note și îi presează: (citez din răspunsul unui elev) "să ia note bune".

Deasemeni, elevii sunt conștienți de faptul că părinții sunt foarte ocupați cu problemele lor cotidiene. Ei spun ca aceștia merg la școală doar la ședințele cu părinții și sunt interesați doar de notele pe care le obțin, mai ales din perspectiva participării copiilor lor la o testare națională. Și mai gravă este problema copiilor ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate. Mulți din cei în grija cărora sunt lăsați ori sunt dezinteresați, ori sunt prea în vârstă pentru a mai putea gestiona o astfel de situație.

Comunicarea cu copiii, referitor la activitatea lor școlară, comunicarea cu profesorii, referitor la abilitățile și aptitudinile pe care le au copiii, la posibilitatea și modalitățile de dezvoltare a acestora, și implicarea în activitățile școlii, sunt pași de parcurs în relația școală -familie, pentru buna dezvoltare a personalității copiilor.

Cum am putea dezvolta o colaborare reală între școală și familie? Există mai multe căi. Relația familie - școală apare justificată în măsura în care se restabilește încrederea colectivității de părinți, a comunității, în instituția școlară. Un rol deosebit, atât pentru colaborarea familie-școală și participarea la gestiunea școlii, cât și pentru educația părinților îl are înființarea asociațiilor de părinți la nivel de clasă și la nivel de școală care să nu aibă un rol pur formal, scriptic. Acestea trebuie să devină reprezentanți ai vocii reale a părinților privind rezolvarea diverselor situații apărute în școală.

În același timp, școala vine cu activități de gen lectorate cu părinții sau activități comune profesor-elev-părinte, cu teme alese în colaborare școală-elevi-părinți. Pentru un feedback pozitiv, este necesar ca aceste întâlniri să se bazeze pe sinceritate, respect reciproc și o bună documentare.

Cu astfel de gânduri am invitat părinții la diverse întâlniri , ocazii cu care aceștia au înțeles de exemplu că voluntariatul se învață la școală. Drept urmare , în primavara anului 2013 în preajma sărbătorii “Învierii Domnului “,Școala Gimnazială Bogdănești reprezentată de elevi, părinți și profesori am reușit să colectăm și să predăm Asociației “Sf. Voievod Stefan cel Mare-Harja” o importantă cantitate de alimente. În același timp, un grup de mici artiști au prezentat programul artistic “La Mormântul lui Iisus”. Activitatea a fost o reușită pentru că , oricâte cuvinte frumoase s-ar scrie despre idea “de a face bine”, cuvintele nu sunt suficiente pentru a descrie bucuria unui om bolnav care înțelege că nu-i singur . În ochii bătrânilor și a celor câțiva copiii orfani, cu toții am citit cât este de important să nu-i uităm pe semenii noștri, să nu uităm să fim oameni, să încercăm să aducem măcar o fară de bucurie unor inimi sărmene.

Participarea – deocamdată la invitația școlii - în cadrul diverselor activități școlare, împreună cu elevii și cadrele didactice sunt etape importante privind "creșterea" parteneriatului școală-familie în școala românească. Însă ele odată declanșate trebuie susținute nu doar cu vorbe, ci mai ales prin fapte.

Chiar dacă școala organizează activități frumoase și utile pentru părinți și pentru copiii lor, prin inițiativa părinților de a organiza la rândul lor unele activități, s-ar vedea cu adevărat că le pasă, și ar obliga școala la mai multă deschidere și cooperare.

Situația inițiativelor organizate doar de către angajații școlii este asemănătoare cu cea a unui medic care este în fața unui copil mic, ce nu poate vorbi și nu știe să spună exact ce îl doare. În acest context el propune un tratament pe baza unui diagnostic pus cu un grad de probabilitate de eroare destul de ridicat. Însă atunci când copilul începe să vorbească, și medicul poate estima cu o exactitate mult mai mare cauzele bolii, împreună pot comunica și remedia această situație.

Bibliografie :

- Teoria educației, Marin Călin, All, 1996;
- Democratizarea educației și educația părinților, Dr. Ghe. Bunescu
- Curriculum diferențiat și personalizat, Polirom, 1998;
- Relația școală-familie pentru calitate în educație . Autori: Viorica Goraș- Postică ,
Diana Cheianu, Rima Bezedo Aliona, Cristei Mihai Nani